

Tal dia com avui fa...

1 any El Constitucional Puigdemont diu que el govern exercirà les competències d'exterior. El TC activa el procediment contra Forcadell i la comissió per al procés.

10 anys Més beneficis Les caixes guanyen un 81% més abans que es frenin les hipoteques. Les entitats són conscients del final del creixement desorbitat.

20 anys ETA hi torna ETA mata un policia amb una bomba al costat d'una escola a Bilbao. Sindicats i jutges retreuen al PNB l'"ambigüitat" respecte als terroristes.

Full de ruta

Toni Brosa

La zona zero

Arribats a aquest punt sembla evident que el cèlebre xoc de trens es produirà en una esplanada anomenada Referèndum a tocar de la frontera entre Democràcia, que és terra de llibertats, principis i valors, i Legalitat, que és territori de poders, interessos i prohibicions. Que Catalunya convoqui el referèndum d'autodeterminació és inevitable. El vol el 80% de la població, la majoria absoluta del Parlament hi està compromesa, el govern català l'ha anunciat i l'agenda internacional li té reservat un espai. Només falta convocar-lo i posar les urnes. Ara bé, l'Estat espanyol, hereu d'una mentalitat colonial i una tradició autoritària, només hi veu desafiament, si no traïció; *ni pot ni vol* permetre-ho i es bunqueritza en una Constitució pactada a la baixa amb el franquisme (*o lo toma o lo deja...*) per protegir-se del dret a l'autodeterminació dels pobles, reconegut a la Carta de les Nacions Unides i ratificat pel Pacte Internacional dels Drets Civils i Polítics. Perdut del tot el debat democràtic, l'Estat espanyol està entregat en cos i ànima al combat legal i ha

I els demòcrates, els espanyols i els catalans del no, ho aguantaran tot amb la bena als ulls i la pinça al nas?

posat en fila índia el govern, la Constitució, el Codi Penal, el Tribunal Constitucional, la fiscalia, l'Advocacia de l'Estat, el CNI, la policia, els fons reservats i els mitjans de comunicació afins amb l'objectiu de decapitar la política catalana i criminalitzar el moviment independentista. És igual que hi hagi uns quants informes fantasma, un *pen drive* amb vida pròpia, un ministre i un jutge conspirant, un judici per posar urnes de cartró, la fiscalia criticant el dret d'expressió de 40.000 ciutadans davant del TSJC, una fiscal sobreactuando davant una protesta testimonial, una dirigent del PP enfangada entre rates de claveguera, un exministre associant sobiranisme a feixisme, un paraperiodista identificant independentisme a violència etarra... Tot serveix per acabar justificant precintat urnes, col·legis electorals, el Parlament o la Generalitat sencera; en definitiva per silenciar la veu dels catalans. L'estat de dret i la democràcia espanyoles sembla que ho aguanten tot. Però, i els demòcrates, els espanyols i els catalans del no, ho aguantaran tot amb la bena als ulls i la pinça al nas?

Tribuna

Pep Collelldemont. Periodista

Pere Verdaguer

No voldria pas que el meu article periòdic a El Punt Avui es convertís en una secció necrològica. Passa, però, segurament per l'edat, que de tant en tant se'n van persones que per a mi s'han emportat uns missatges que em sabria greu que se'n anessin amb ells. Tal és el cas del nord-català Pere Verdaguer, que fa ben poc ens va deixar. En ple franquisme, quan es feien actes sobre la realitat del català als Països Catalans, en Pere era "la Catalunya Nord". En Pere Verdaguer era una persona compromesa amb el català i amb el país, i per això l'any 1939 va haver d'emigrar amb la família com tants milers de catalans. I va arrelar tan profundament a Perpinyà que hi va passar tota la vida i hi va morir. Quan El Punt va posar en marxa una edició setmanal al país veí, amb qui primer vam contactar va ser amb en Pere Verdaguer, que de seguida ens va donar el seu suport incondicional. Érem conscients que El Punt Catalunya Nord mai seria rendible. Es tractava, doncs, d'un treball social, amb un nombre de lectors limitat i sense gaires possibilitats de créixer. Per això hi havia molt de voluntarisme. En Pere Verdaguer era professor de català a la Universitat de

Perpinyà i els seus alumnes van ser el nostre suport elemental per sortir cada setmana. En aquells moments, el català a la Catalunya del Nord era gairebé testimonial. Només el parlaven la gent molt gran i els alumnes de la Bressola, una escola que tenia el suport moral i també econòmic des del Principat. En Francesc Ferrer en va ser un apòstol i els va donar una empenta quan ho necessitaven. Recordo en Pere Verdaguer venint a aquell pis rònc del Centre Català, on també hi havia Ràdio Arrels, quan havia acabat la seva jornada laboral, per fer-nos de corrector, ja que no hi havia presupost per a aquest lloc de treball. També he de dir que en Pere era molt fidel a les seves idees i tenia molt clar que el voluntarisme no havia de durar sempre. El Punt era una empresa i com a tal havia de pagar els seus treballadors, tot i que em sembla que o va co-

“Era una persona compromesa amb el català i el país

brar molt poc o res, ja que la vaca no tenia llet. No conec a fons la realitat actual del català a la Catalunya del Nord, però em sembla que més aviat ha anat endavant. I tot gràcies a un petit grup de gent, alguns ja jubilats i altres força joves, que han tingut més moral que l'Alcoià. L'Estat francès en va saber molt, d'anar matant el català sense que ni els mateixos habitants de la Catalunya del Nord se'n adonessin. Aquí vam tenir més sort, ja que en Franco va declarar la guerra al català, i això sempre és positiu. Quan vaig començar l'aventura del setmanari nord-català, us asseguro que ja hauria girat cua quan vaig comprovar que fins i tot els programes dels aplecs de sardanes eren escrits en francès. Creieu, era molt dur. I si vàrem tenir més de mil subscriptors, Déu n'hi do. En Pere Verdaguer deuria estar molt content quan veia que en Lluís Lluís anava publicant novel·les en català i que tenien èxit. I una part d'aquest èxit era seu. Adéu, Pere, t'has guanyat un bon descans. Estigues tranquil, que ara són més que abans els que lluitaran per la normalització de la nostra llengua. Només cal constància com la que va tenir en Pere Verdaguer i una colla com ell.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Canvi en les PAU del 2017

La Generalitat ha anunciat el canvi d'estructura de les PAU, que impedeix als alumnes escollir la cinquena assignatura de la fase comuna. Per molts dels que estem cursant 2n de batxillerat, aquest avís arriba després d'un any i mig de dura preparació, a només quatre mesos de les proves, i posa en perill el nostre futur. A Change.org s'ha començat una campanya de firmes que en dos dies voreja les 15.000, però el govern es manté en silenci i la nostra angouxa no fa sinó augmentar. Davant d'això, he contactat amb els principals sindicats de Catalunya i ara estic contactant amb els principals mitjans del país per fer-los-la conèixer. Es tracta de coordinar-nos entre tots els instituts de Catalunya per tal que tot el personal i alumnat surtin als patis del seu institut un mateix dia, a una mateixa hora, lle-

geixin un manifest de queixa i es facin una fotografia per penjar-la al mateix moment a pàgines web i xarxes socials, amb un mateix hashtag, per donar veu als milers d'alumnes que ens sentim estafats i manipulats. Seria una acció sense precedents que espero que serveixi perquè el govern capti el missatge i ho reconsideri.

ALBERT SOLER I CRUANYES
Arenys de Munt (Maresme)

Art

Deu ser per l'edat, però a mi, que un grup d'estudiants de belles arts faci una "instal·lació" de carros de supermercat, sembla que cadascun amb un tronc a dintre amb la intenció de calar-los foc a la nit, i ens diguin que això és una manifestació artística, em depassa. Repeteixo, deu ser l'edat, però per a mi "art" és una cosa molt diferent. I per acabar-ho d'adobar si un es llegeix el document que aquests futurs artistes han

publicat per justificar-ho, t'agafen ganes de dir allò de "marxem i el darrer que apagui el llum". Més val no comentar el fet que ho "instal·lin" al Fossar de les Moreres, perquè la diria massa grossa. Per cert, per deixar tots aquests trastos allí sense que sigui considerat una bretolada (que seria el normal) vol dir que algú ho ha d'haver autoritzat, no? Qui? Ah!, i quant ha costat?

AGUSTÍ VILELLA
Cambrils (Baix Camp)

La moratòria

Tot i voler ser objectius, a tots se'ns veu el llautó. Per això el millor és buscar sempre la solució que afavoreixi com més persones millor. La moratòria hotelera va asserenar els qui patien d'una greu infecció de pisos turístics a les seves finques o qui havia de conviure amb tres hotels i dos blocs d'apartaments a tocar de casa. En canvi, en deia pestes qui li

cremava el diner a la butxaca, es mirava el problema de lluny i acusava l'Ajuntament de miopia macroeconòmica. Calia una moratòria per reordenar la disbauxa hoteleroturística anterior. És tan pervers qualificar de *fobitisme* el moviment veïnal actual, com rebuscat defensar que si no creix el nombre de places turístiques els preus de les pernoctacions espanyolaran la parròquia. El veïns no *okupen* la ciutat per gust, ni neguen el pa i la sal als visitants. Surten al carrer perquè se senten indefensos i volen viure on van néixer. Reclamar més pisos i menys hotels no és qüestió d'ideologia. És qüestió de drets. Per això cal definir si volem una ciutat amb veïns o simplement un *monopoly* salvatge. Tothom té dret a fer negocis. Però per fer-los no tot s'hi val. Cal marcar regles. I si no s'ha fet mai potser en això també haurem de fer història..

MÀRIUS ARMENGOU
Barcelona